

младеж, и по-специално - палущата. Ведбал духовно беше толкова здрав, колкото изглеждаше и физически: нисичък, но набит, с наперен вид. Такъв човек не можеше да се подаде на влияние, на тласъци, на чужди внушения и вкусове, освен на нещо, до което би стигнал по свой път. Той сам беше център, за да можете да бъдете съзвездие. Той беше твърде подчертано "аз", за да гравитира около един или друг, макар и голям автор. Никога никакво подражание не можеше да се долови в неговите стихотворения. Това беше така и в годините на литературния му простъпалник, и още повече се подчерта то - и още по-голямо значение доби то - в по-сетните години на голямото му, солидно творчество, което го направи да бъде ХРИСТО СМИРНЕНСКИ. Той не можеше да се възхищава, нито се възхищаваше - нито от Некрасов, и от Максим Горки, и от други, но самата му природа на голям не му позволяваше да става сателит; да бъде отражение на чужд талант.

С какъв възторг декламираше той Некрасовата "Волга":

"Волга, Волга, макар многоводна
не залива земята ни ти,
както мрачната скръб всенардна
ни залива и страшно гнети".

Този превод е от по-ново време. Тогава Христо си служеше с един друг, свой превод, ~~макар и да не знаеше добре руски.~~

- Интуитивно напипвам думите, - обясняваше той, - и при проверка в речника, с радост установявам, че не съм събркал. *Мисля* руския език и българския каточели има разбирателството на кръвта между майка и рожбата й.

И, когато не само декламираше, а и пееше тази песен, Ведбал обичаше да добавя в скоби:

- Тази песен е международна: постави вместо Волга - Дунав, Драва, Вардар... и я пей на съответния език...

Това беше още през 1917 г., когато не се виждаха в него ярки революционни тежнениия. Те само са пяхвали...

Но, да се върнем към "Смях и сълзи".

Брой 7 вече излиза с клиширано заглавие - участието на Ал. Жендов трябваше да се почувствува. В този брой от Ведбал са поместени три стихотворения: едно с псевдоним "Джен Север-як", друго - с "Лордъ Рилмон", а третото, макар и подписано със "Животец" /псевдоним на Цветан Нойков/, е написано почти изцяло от Ведбал.

Защо в този брой не се среща нито веднаж псевдонимът Ведбал? В това време той вече е заработил усилено и в "Българин", и не е удобно